

នេះជារឿងរបស់ខ្ញុំ

សូមអ្នកទាំងអស់គ្នា។ ដូច្នេះខ្ញុំចង់ចែករំលែករឿងរ៉ាវអំពីរបៀបដែលសៀវភៅ Rapture Puzzle បានកើតឡើង និងសក្ខីភាពបន្តចម្លងរបស់ខ្ញុំជាមួយអ្នកទាំងអស់គ្នា។ ខ្ញុំកើតនៅក្នុងគ្រួសារ Moses ក្នុងឆ្នាំ 1973 នៅពេលដែលការរំលូតកូនត្រូវបានធ្វើឱ្យស្របច្បាប់នៅសហរដ្ឋអាមេរិក ហើយទារកចាប់ផ្តើមត្រូវបានសម្លាប់ ដូចជា Moses បានកើតនៅពេលដែលក្មេងប្រុសត្រូវបានគេសម្លាប់នៅក្នុងប្រទេសរបស់គាត់។ ឈ្មោះដែលឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំបានដាក់ឈ្មោះឱ្យខ្ញុំគឺ Renee ដែលមានន័យថា "កើតជាថ្មី"។

ខ្ញុំត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់នៅក្នុងគ្រួសារគ្រីស្ទាន។ កាលខ្ញុំនៅក្មេងអាយុប្រហែល ៤ ឬ ៥ ឆ្នាំ ខ្ញុំបានឮសំឡេងហៅខ្ញុំ ៣ ដង។ រាល់ពេល ខ្ញុំទៅរកម្តាយខ្ញុំ ហើយសួរគាត់ថាគាត់ចង់បានអ្វី ហើយរាល់ពេលគាត់ប្រាប់ខ្ញុំថាគាត់មិនបានហៅខ្ញុំទេ។ គាត់និយាយថា ប្រហែលជាមាននរណាម្នាក់នៅខាងក្រៅកំពុងហៅខ្ញុំ ដូច្នេះខ្ញុំបានទៅមើល ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់នៅទីនោះទេ ហើយខ្ញុំដឹងថាសំឡេងនោះមកពីក្នុងផ្ទះ ហើយម្តាយខ្ញុំជាមនុស្សតែម្នាក់គត់នៅផ្ទះ។ ពីរបីឆ្នាំក្រោយមក គ្រូបង្រៀនសាលាថ្ងៃអាទិត្យរបស់ខ្ញុំបានប្រាប់ខ្ញុំពីរឿងរ៉ាវរបស់សាំយូអែល និងរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានហៅគាត់ ៣ ដង ហើយរាល់ពេលគាត់គិតថាអេលីជាអ្នកហៅគាត់ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ជាអ្នកហៅឈ្មោះសាំយូអែល។ ខ្ញុំបានប្រាប់គ្រូបង្រៀនសាលាថ្ងៃអាទិត្យរបស់ខ្ញុំថា រឿងដដែលនេះបានកើតឡើងចំពោះខ្ញុំ ហើយចម្លើយរបស់គាត់ចំពោះខ្ញុំគឺ "ប្រហែលជាព្រះអម្ចាស់មានការហៅពិសេសមួយក្នុងជីវិតរបស់អ្នក ដូចសាំយូអែលដែរ"។ ខ្ញុំក៏ចាំបានដែរ កាលនៅក្មេង ខ្ញុំឮថាព្រះអម្ចាស់នឹងមានបន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសេជាមិត្ត ហើយខ្ញុំអាចចាំបានថាមានអារម្មណ៍ច្រណែនយ៉ាងខ្លាំង ហើយប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងថាព្រះអម្ចាស់ក៏មានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំជាមិត្តដែរ។

ខ្ញុំបានងាកចេញពីសាសនាគ្រីស្ទនៅអាយុ 12 ឆ្នាំ ហើយបានក្លាយជាមនុស្សបះបោរយ៉ាងខ្លាំង ពោរពេញដោយកំហឹង និងភាពអាត្មានិយម។ ខ្ញុំស្អប់សាសនាគ្រីស្ទ ដោយសារតែការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីការអភ័យទោសដល់មនុស្ស និង "បែរថ្កាស់ម្ខាងទៀត" ដែលខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាវាសម្រាប់មនុស្សទន់ខ្សោយ ហើយមិនទុកឱកាសឱ្យខ្ញុំសងសឹកអ្នកដែលបានធ្វើបាបខ្ញុំឡើយ។ តាមពិតខ្ញុំត្រូវបានគេធ្វើបាប ហើយចង់ការពារខ្លួនឯង ប៉ុន្តែមានអារម្មណ៍ថាសាសនាគ្រីស្ទមិនអនុញ្ញាតឱ្យខ្ញុំធ្វើដូច្នេះទេ ដូច្នេះខ្ញុំអនុញ្ញាតឱ្យមនុស្សវាយខ្ញុំដោយមិនលើកម្រាមដៃដើម្បីការពារខ្លួនឯង។ នៅទីបំផុតខ្ញុំបានក្លាយជាមនុស្សពោរពេញដោយការស្អប់ខ្ពើម ដែលខ្ញុំថែមទាំងស្អប់ជីវិតរបស់ខ្ញុំ ហើយចង់បញ្ចប់វា។ ពីរសប្តាហ៍មុនពេលខ្ញុំគ្រោងធ្វើអត្តឃាត ខ្ញុំបានឮនរណាម្នាក់និយាយអំពីភាពអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្លាចចំណាយពេលវេលាដ៏អស់កល្បជានិច្ចរងទុក្ខនៅក្នុងឋាននរក។ ខ្ញុំបានស្រែករកព្រះឱ្យផ្តល់ហេតុផលមួយដល់ខ្ញុំដើម្បីរស់នៅ ដើម្បីកុំឱ្យខ្ញុំសម្លាប់ខ្លួនឯង ប៉ុន្តែបានប្រាប់ទ្រង់ថា ខ្ញុំមិនចង់ធ្វើជាគ្រីស្ទានទេ

ព្រោះខ្ញុំមិនចង់អត់ទោសឱ្យមនុស្សដែលធ្វើបាបខ្ញុំ
 ហើយមានចិត្តល្អចំពោះមនុស្សដែលអាក្រក់ចំពោះខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានប្រាប់ព្រះថា
 ប្រសិនបើទ្រង់គ្រាន់តែប្រទានអ្វីមួយដល់ខ្ញុំដើម្បីរស់នៅ
 នោះនៅពេលដែលខ្ញុំចាស់ហើយហៀបនឹងស្លាប់ នោះខ្ញុំនឹងក្លាយជាគ្រីស្ទបរិស័ទ
 ដើម្បីឱ្យខ្ញុំអាចមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយមិនទៅឋាននរក។ ពេលដែលខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ
 ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាមានវត្តមានដ៏កក់ក្តៅមួយបានចូលមកក្នុងខ្ញុំ
 ហើយមានអារម្មណ៍ព្យុះកញ្ជ្រោលពេញខ្លួន។ វាមានអារម្មណ៍ដូចជាមាននរណាម្នាក់កំពុងឱបខ្ញុំ
 ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានគេស្រឡាញ់។ ខ្ញុំបានឮសំឡេងមួយនិយាយឈ្មោះខ្ញុំ
 ហើយប្រាប់ខ្ញុំថាពួកគេស្រឡាញ់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំដឹងថានោះមិនអាចជាសំឡេងរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់បានទេ
 ព្រោះខ្ញុំមិនបានស្រឡាញ់ខ្លួនឯងទាល់តែសោះ។ ខ្ញុំបានត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ
 ហើយចាប់ផ្តើមនិយាយទៅកាន់សំឡេងនេះ ហើយសួរសំណួរ
 ហើយសំឡេងនោះបានឆ្លើយគ្រប់សំណួរដែលខ្ញុំមាន។
 ទីបំផុតខ្ញុំបានរកឃើញអ្វីដែលខ្ញុំតែងតែស្វែងរក - មិត្តភាពជាមួយព្រះ។
 វាបានចាប់ផ្តើមនៅពេលដែលខ្ញុំមានអាយុត្រឹមតែ 13 ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ
 ហើយបានរីកចម្រើនទៅជាស្តេហាពិតជាមួយអ្នកបង្កើតរបស់ខ្ញុំ។
 ឥឡូវនេះខ្ញុំជាគ្រីស្ទបរិស័ទអស់រយៈពេលជិត 40 ឆ្នាំមកហើយ
 ហើយបានធ្វើការបម្រើពេញម៉ោងអស់រយៈពេលជិត 30 ឆ្នាំមកហើយ។ ខ្ញុំមានស្វាមីដ៏អស្ចារ្យម្នាក់
 និងកូនៗដ៏អស្ចារ្យ 5 នាក់ ដែលទាំងអស់គ្នាស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវ។

ទំនាក់ទំនងដែលខ្ញុំមានជាមួយព្រះអម្ចាស់បាននាំខ្ញុំឆ្លងកាត់ការសម្រេចចិត្តជាច្រើនដែលខ្ញុំបាន
 ធ្វើពេញមួយជីវិតរបស់ខ្ញុំ។ ការស្តាប់សំឡេងរបស់ទ្រង់
 និងការធ្វើតាមអ្វីដែលទ្រង់បានប្រាប់ខ្ញុំឱ្យធ្វើ បាននាំខ្ញុំមកដល់កន្លែងដែលខ្ញុំនៅសព្វថ្ងៃនេះ។
 ខ្ញុំអាចផ្តល់ឧទាហរណ៍ជាច្រើនអំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកខ្ញុំឱ្យធ្វើអ្វីមួយ
 ហើយខ្ញុំបានគោរពតាម ហើយវាបាននាំឱ្យមានរង្វាន់ដ៏អស្ចារ្យ
 ឬទ្រង់បានប្រាប់ខ្ញុំថាអ្វីមួយនឹងកើតឡើង
 ហើយវាបានកើតឡើងយ៉ាងពិតប្រាកដដូចដែលទ្រង់បានមានបន្ទូល
 ឬឧទាហរណ៍ដែលទ្រង់គ្រាន់តែនាំខ្ញុំឱ្យធ្វើអ្វីមួយ ឬមិនធ្វើអ្វីមួយ
 ហើយវាបានប្រែក្លាយទៅជាការសម្រេចចិត្តត្រឹមត្រូវ។
 ខ្ញុំមិនអាចប្រាប់អ្នកអំពីឧប្បត្តិហេតុណាមួយដែលទ្រង់មានបន្ទូលមកខ្ញុំ ហើយវាមិនពិត
 ឬនាំខ្ញុំឱ្យធ្វើការសម្រេចចិត្តដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលក្រោយមកខ្ញុំសោកស្តាយនោះទេ។
 ទ្រង់តែងតែនាំខ្ញុំចូលទៅក្នុងសេចក្តីពិតទាំងអស់ ហើយបានធ្វើឱ្យផ្លូវរបស់ខ្ញុំត្រង់
 នៅពេលដែលខ្ញុំបានដើរតាមសំឡេងរបស់ទ្រង់។

កាលខ្ញុំនៅវិទ្យាល័យ ខ្ញុំមានទេពកោសល្យខាងគណិតវិទ្យាយ៉ាងអស្ចារ្យ។ ខ្ញុំជាសមាជិកក្រុម
 Math Academic Games ហើយក្រុមរបស់យើងបានឈ្នះជើងឯករដ្ឋ
 ដែលផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវអាហារូបករណ៍ពេញលេញទៅមហាវិទ្យាល័យក្នុងស្រុករបស់យើង។
 គ្រូបង្រៀនគណិតវិទ្យារបស់ខ្ញុំត្រូវបានជ្រើសរើសជាគ្រូបង្រៀនប្រចាំឆ្នាំសម្រាប់រដ្ឋទាំងមូល។
 គ្រូបង្រៀនគណិតវិទ្យាម្នាក់ទៀតដែលខ្ញុំមាននៅវិទ្យាល័យបានប្រាប់ខ្ញុំថា
 ខ្ញុំជាសិស្សគណិតវិទ្យាដ៏ល្អបំផុតដែលគាត់ធ្លាប់បង្រៀន
 ហើយបានលើកទឹកចិត្តខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំងឱ្យធ្វើអ្វីមួយជាមួយនឹងជំនាញគណិតវិទ្យារបស់ខ្ញុំនៅក្នុងអាជី
 ពរបស់ខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែបេះដូងរបស់ខ្ញុំគឺចង់ក្លាយជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា
 និងទៅដល់មនុស្សដែលមិនទាន់ទៅដល់នៅក្នុងពិភពលោក

ដូច្នេះខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តបោះបង់អាហារូបករណ៍សិក្សាពេញលេញរបស់ខ្ញុំ
ហើយទៅមហាវិទ្យាល័យព្រះគម្ពីរជំនួសវិញ។ ខ្ញុំនិយាយរឿងនេះ
ពីព្រោះខ្ញុំចង់លើកតម្កើងសិរីរុងរឿងដល់ព្រះ
ដែលបានប្រទានឱ្យខ្ញុំនូវសមត្ថភាពគណិតវិទ្យាទាំងនេះ ដើម្បីឱ្យខ្ញុំអាចយល់ពីល្បែងផ្សេង និង
"ការខ្លីនៃថ្ងៃ" នៃគ្រាទុក្ខវេទនាដ៏ធំ ដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលនៅក្នុងម៉ាថាយ ២៤។

ដូច្នេះខ្ញុំចង់ចែករំលែកជាមួយអ្នកអំពីអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងខែធ្នូ ឆ្នាំ២០០០
ដែលនាំឱ្យខ្ញុំសរសេរ និងបញ្ចប់សៀវភៅ Rapture Puzzle Book។

សៀវភៅនេះគឺជាការងារមួយដែលកំពុងដំណើរការ
ហើយខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមសរសេរវាតាំងពីឆ្នាំ២០១២។ ដូច្នេះវាត្រូវចំណាយពេលជាង ១៣
ឆ្នាំដើម្បីបញ្ចប់។ ខ្ញុំនៅតែបន្ថែមផ្នែកតូចៗទៅក្នុងសៀវភៅនេះ
ខណៈដែលព្រះអម្ចាស់បន្តបង្ហាញខ្ញុំពីរឿងផ្សេងៗ។ ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមសិក្សា
និងស្រាវជ្រាវតាំងពីខែមករា ឆ្នាំ ២០០១ ដូច្នេះវាត្រូវចំណាយពេលជាង ២៥
ឆ្នាំសម្រាប់ខ្ញុំដើម្បីដាក់បំណែកទាំងអស់នៃល្បែងផ្សេងៗនៅនឹងកន្លែង។

យ៉ាងណាក៏ដោយ ត្រលប់ទៅខែធ្នូ ឆ្នាំ២០០០ វិញ។
នេះជាពេលដែលព្រះអម្ចាស់ចាប់ផ្តើមប្រទានបំណែកល្បែងផ្សេងៗដល់ខ្ញុំ។ នៅពេលនោះ
ខ្ញុំមិនដឹងថាទ្រង់កំពុងប្រទានបំណែកនៃល្បែងផ្សេងៗមកខ្ញុំទេ ហើយរហូតដល់ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០១៣
ទើបខ្ញុំអាចរកចម្លើយឃើញ។ អស់រយៈពេល ១២ ឆ្នាំ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់យ៉ាងខ្លាំង
ហើយហាក់ដូចជាព្រះអម្ចាស់បានបញ្ឆោតខ្ញុំតាមរបៀបណាមួយ ពីព្រោះខ្ញុំមិនយល់ថា
ទ្រង់គ្រាន់តែប្រទានបំណែកល្បែងផ្សេងៗដល់ខ្ញុំទាំងអស់នឹងមកជាមួយគ្នាដើម្បីចង្អុលបង្ហាញកាលបរិច្ឆេទ
ទាក់ទងនឹងសម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍នៃការលើកឡើង
និងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទមកផែនដី។ ចាប់ពីខែធ្នូ ឆ្នាំ ២០០០ ដល់ខែធ្នូ ឆ្នាំ ២០១២
ខ្ញុំគិតថាព្រះអម្ចាស់កំពុងបង្ហាញខ្ញុំពីកាលបរិច្ឆេទនៃការលើកឡើង ហើយមិនបានដឹងថា
ទ្រង់គ្រាន់តែប្រទានបំណែកនៃល្បែងផ្សេងៗដ៏មួយដែលនៅទីបំផុតនឹងសមគ្នានោះទេ។

ដូច្នេះ នៅក្នុងខែធ្នូ ឆ្នាំ២០០០ ព្រះអម្ចាស់បានយាងមករកខ្ញុំ ខណៈពេលដែលខ្ញុំកំពុងអធិស្ឋាន
ហើយបានប្រាប់ខ្ញុំថា ទ្រង់នឹងយាងមករកខ្ញុំ ដូចដែលទ្រង់បានយាងមករកសាឡូម៉ូន
ហើយនឹងប្រទានរឿងមួយដល់ខ្ញុំ។ ទ្រង់បានប្រាប់ខ្ញុំឱ្យគិតដោយប្រុងប្រយ័ត្ន
មុនពេលខ្ញុំសម្រេចចិត្ត ពីព្រោះទ្រង់នឹងប្រទានអ្វីដែលខ្ញុំសុំពីទ្រង់។
បន្ទាប់ពីពិចារណាមួយរយៈពេលអំពីអ្វីដែលត្រូវសុំ
ខ្ញុំបានត្រឡប់មករកទ្រង់វិញជាមួយនឹងបំណងប្រាថ្នាដ៏ធំបំផុតពីរបស់ខ្ញុំ។ ទីមួយគឺថា
នៅពេលដែលខ្ញុំឈរនៅចំពោះទ្រង់នៅថ្ងៃជំនុំជម្រះ ខ្ញុំនឹងឈរនៅចំពោះទ្រង់ដោយចិត្តបរិសុទ្ធ
ហើយទ្រង់នឹងពេញចិត្តនឹងរបៀបដែលខ្ញុំបានរស់នៅ។ បំណងប្រាថ្នាដ៏ធំបំផុតទីពីររបស់ខ្ញុំ
គឺថាទ្រង់នឹងប្រើជីវិតរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីទៅដល់មនុស្សរាប់លាននាក់ សម្រាប់នគរបស់ទ្រង់។
ខ្ញុំមិនអាចសម្រេចចិត្តថា បំណងប្រាថ្នាមួយណាជាងនោះទេ
រហូតដល់ខ្ញុំគិតអំពីខគម្ពីរដែលនិយាយថា អ្នកអាចទទួលបានពិភពលោកទាំងមូល
ប៉ុន្តែបាត់បង់ព្រលឹងរបស់អ្នក។ ខ្ញុំបានគិតថា
វាអាចទៅរួចសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការឈ្នះពិភពលោកសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយក្នុងដំណើរការនេះ
បាត់បង់ព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានប្រាប់ព្រះអម្ចាស់ថា
ប្រសិនបើខ្ញុំអាចជ្រើសរើសបានតែមួយរឿង វានឹងជារឿងដំបូង។ ទ្រង់បានប្រាប់ខ្ញុំថា
ខ្ញុំបានជ្រើសរើសដោយល្អសរ។

បន្ទាប់មកទ្រង់បានសួរខ្ញុំថា «បើអ្នកជាអ្នកតូចបំផុតនៅក្នុងនគរបស់ខ្ញុំជារៀងរហូត
ហើយប្រសិនបើមនុស្សគ្រប់គ្នាពេញមួយជារៀងរហូតគិតតិចតូចអំពីអ្នក
ប៉ុន្តែប្រសិនបើខ្ញុំពេញចិត្តនឹងអ្នក តើវាយល់ព្រមទេសម្រាប់អ្នក?»
នោះជាសំណួរដែលពិបាកឆ្លើយណាស់សម្រាប់ខ្ញុំ
ព្រោះខ្ញុំចង់ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអ្នកអស្ចារ្យនៅក្នុងនគរបស់ទ្រង់
ហើយមិនចង់ឱ្យនរណាម្នាក់មើលងាយខ្ញុំឡើយ ជាពិសេសជារៀងរហូត។
ប៉ុន្តែខ្ញុំបានដឹងថាអ្វីដែលសំខាន់ពិតប្រាកដនោះគឺថា ព្រះអម្ចាស់ពេញចិត្តនឹងខ្ញុំ
ហើយវាមិនមានបញ្ហាអ្វីទេប្រសិនបើមានអ្នកផ្សេងទៀតពេញចិត្ត។ ដូច្នេះ
ទីបំផុតខ្ញុំបានប្រាប់ទ្រង់ថា «មែនហើយ នោះនឹងយល់ព្រមចំពោះខ្ញុំ»។

មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីរឿងនេះបានកើតឡើង
ខ្ញុំបានយល់សប្តិឃើញជំនួនរបស់ខ្ញុំដែលបានស្លាប់ប្រហែល ៩ ឆ្នាំមុន។
ខ្ញុំនៅជិតគាត់ខ្លាំងណាស់ ហើយគាត់មានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងទៅលើជីវិតរបស់ខ្ញុំ។
សុបិននោះពិតជាពិតមែន
ហើយវាហាក់ដូចជាខ្ញុំបានចំណាយពេលពេញមួយយប់គ្រាន់តែនិយាយជាមួយគាត់
និងជាមួយគាត់។ ពេលខ្ញុំភ្ញាក់ពីដំណេក
បេះដូងខ្ញុំមានអារម្មណ៍រីករាយដូចជាខ្ញុំពិតជានៅជាមួយគាត់មែន។
រឿងមួយដែលយើងធ្លាប់ធ្វើជាមួយគ្នាជាញឹកញាប់គឺដាក់ល្បែងផ្គុំបជាមួយគ្នា។
គាត់ចូលចិត្តធ្វើល្បែងផ្គុំប។ ខ្ញុំមិនសូវចូលចិត្តល្បែងផ្គុំបច្រើនទេនៅពេលនោះ
ប៉ុន្តែខ្ញុំចូលចិត្តចំណាយពេលជាមួយគាត់
ដូច្នេះខ្ញុំនឹងចូលរួមជាមួយគាត់ក្នុងល្បែងផ្គុំបដ៏ធំទាំងនោះ
ដែលនឹងចំណាយពេលច្រើនសប្តាហ៍ដើម្បីបញ្ចប់។
សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំចំពោះល្បែងផ្គុំបបានចាប់ផ្តើមក្នុងអំឡុងពេលជាច្រើនម៉ោងដែលយើង
ធ្វើការលើវាជាមួយគ្នា។ នៅពេលនោះ
ខ្ញុំមិនបានដឹងទេថាព្រះអម្ចាស់ហៀបនឹងប្រទានល្បែងផ្គុំបដ៏អស្ចារ្យបំផុតគ្រប់ពេលឱ្យខ្ញុំដាក់
ហើយថាទ្រង់ហៀបនឹងប្រទានបំណែកដំបូងនៃល្បែងផ្គុំបនោះ។

មួយសន្ទុះក្រោយពីសុបិននោះ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំ ហើយបានមានបន្ទូលថា
ថ្ងៃទី 1 ខែមករា តំណាងឱ្យពិធីបុណ្យត្រៃរបស់សាសន៍ដទៃ និងការចាប់ផ្តើមនៃសហស្សវត្សរ៍ថ្មី។
ខ្ញុំមិនសូវចាប់អារម្មណ៍នឹងទំនាយព្រះគម្ពីរទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានឮអំពីពិធីបុណ្យត្រៃ
ហើយដឹងថាគ្រិស្តបរិស័ទមួយចំនួនបានបង្រៀនថា ការលើកឡើងនឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃបុណ្យត្រៃ
ដូច្នេះខ្ញុំឆ្ងល់ថាតើព្រះអម្ចាស់កំពុងប្រាប់ខ្ញុំថា ការលើកឡើងនឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃទី 1 ខែមករា
ដែលគ្រាន់តែប៉ុន្មានថ្ងៃទៀតប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំរំភើបណាស់។ គ្មានអ្វីកើតឡើងទេ
ហើយខ្ញុំឆ្ងល់ថាតើទ្រង់ចង់មានន័យយ៉ាងណា។ នៅថ្ងៃទី 4 ខែមករា វេលាម៉ោងប្រហែល 1 ព្រឹក
ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំ ហើយមានបន្ទូលពាក្យទាំងនេះថា៖
«អ្នកនឹងដូចជាយ៉ូហានបាទីស្ទ
ហើយនឹងសរសេរអ្វីមួយដែលនឹងជួយសង្គ្រោះមនុស្សរាប់លាននាក់ពីការបោកបញ្ឆោតនាពេល
ខាងមុខ។ ដូចជាសំឡេងរបស់ខ្ញុំគឺដូចជាត្រី
ហើយថ្ងៃចុងក្រោយនៃការបង្កើតដែលខ្ញុំបាននិយាយគឺជាថ្ងៃទីប្រាំមួយ... ថ្ងៃនេះ
ដូច្នេះនៅចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃទីប្រាំមួយ និងការចាប់ផ្តើមនៃថ្ងៃទីប្រាំពីរ ត្រែចុងក្រោយនឹងបន្លឺឡើង។
រង់ចាំខ្ញុំមករកអ្នកនៅចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃទីប្រាំមួយ។ ខ្ញុំចាំថាបានដាស់ស្មារតីខ្ញុំ

ហើយប្រាប់គាត់ពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំបានចុះទៅជាន់ក្រោម
ហើយហៅឪពុកម្តាយ និងបងប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំដែលរស់នៅអាមេរិក
ហើយប្រាប់ពួកគេពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល។ ខ្ញុំពិតជាភ័យបំណាស់។
ខ្ញុំចាំថាមានអារម្មណ៍ដូចម្តេចនៅពេលដែលទេវតាបានលេចមកជួបនាង
ហើយប្រាប់នាងថានាងនឹងប្រសូតព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា
ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ជ្រើសរើសខ្ញុំ? ខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សពិសេសទេ
គ្រាន់តែជាមនុស្សធម្មតាម្នាក់។
ព្រះអម្ចាស់មិនត្រឹមតែប្រទានបំណងប្រាថ្នាដំបូងនៃដួងចិត្តខ្ញុំប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែថែមទាំងបំណងប្រាថ្នាទីពីរផងដែរ។ ទ្រង់នឹងប្រើខ្ញុំដើម្បីជួយសង្គ្រោះមនុស្សរាប់លាននាក់។

ខ្ញុំបានសរសេរសំបុត្រមួយ ហើយផ្ញើទៅកាន់ក្រសួងទំនាយជាច្រើននៅគ្រាចុងក្រោយ
និងមនុស្សដែលខ្ញុំស្គាល់ ដោយប្រាប់ពួកគេថា ការលើកឡើងនឹងកើតឡើងនៅចុងថ្ងៃទី 6
ខែមករា ឬដើមថ្ងៃទី 7 ខែមករា។ ខ្ញុំសន្មតថានោះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់កំពុងប្រាប់ខ្ញុំ
ហើយដោយគ្រាន់តែសរសេរសំបុត្រនោះ មនុស្សរាប់លាននាក់នឹងស្គាល់ព្រះអម្ចាស់។
ខ្ញុំមិនដឹងថានៅពេលនោះ ទ្រង់គ្រាន់តែប្រទានបំណែកល្បែងផ្លូវបដិសន្ធិខ្ញុំ
ហើយចាប់ផ្តើមខ្ញុំក្នុងដំណើរ 25 ឆ្នាំ។ ខ្ញុំបានរង់ចាំនៅថ្ងៃទី 6 ខែមករា
ហើយទើបតែមានការសន្ទនាដ៏អស្ចារ្យជាមួយព្រះអម្ចាស់។ ខ្ញុំអាចចាំបានថា
បានប្រាប់ទ្រង់មុនពេលពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រថា ខ្ញុំចាប់ផ្តើមឯងយូរគេង
ហើយសួរថាពេលណាទ្រង់នឹងយាងមក។ ទ្រង់បានប្រាប់ខ្ញុំឱ្យរង់ចាំបន្តិចទៀត។
ពីរបីនាទីបន្ទាប់ពីពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ ខ្ញុំកំពុងសម្លឹងមើលទៅក្រៅបង្អួច
អង្គុយលើសាឡុងរបស់ខ្ញុំ ស្រាប់តែរាងកាយទាំងមូលរបស់ខ្ញុំចាប់ផ្តើមញ័រយ៉ាងខ្លាំង។
រឿងនេះមានរយៈពេលប្រហែលមួយនាទី ឬច្រើនជាងនេះ។ វាបានចាប់ផ្តើមភ្លាមៗ
ហើយបញ្ចប់ភ្លាមៗ។ គំនិតដំបូងរបស់ខ្ញុំគឺថា
ប្រហែលជាមនុស្សស្លាប់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទើបតែរស់ឡើងវិញ
ហើយឥឡូវនេះយើងហៀបនឹងត្រូវបានលើកឡើង។ ខ្ញុំបានសួរព្រះអម្ចាស់ថា ការញ័រនោះជាអ្វី
ហើយទ្រង់បានប្រាប់ខ្ញុំឱ្យរង់ចាំ។ មួយនាទីក្រោយមក
រាងកាយរបស់ខ្ញុំចាប់ផ្តើមញ័រយ៉ាងខ្លាំងម្តងទៀត។ អំឡុងពេលញ័រលើកទីពីរនេះ
មាត់របស់ខ្ញុំចាប់ផ្តើមញ័រ
ដូចជាអារម្មណ៍ដែលអ្នកទទួលបាននៅពេលដែលជើងរបស់អ្នកឯងយូរគេង
ប៉ុន្តែអារម្មណ៍នោះស្ថិតនៅក្នុងមាត់របស់ខ្ញុំ ជាពិសេសនៅជុំវិញប្រមាត់របស់ខ្ញុំ។
ខ្ញុំបានសួរព្រះអម្ចាស់ថា ហេតុអ្វីបានជាប្រមាត់របស់ខ្ញុំញ័រ ហើយទ្រង់មានបន្ទូលថា
វាគឺជាឱ្យពេលដែល... **អេសាយបានឃើញព្រះអម្ចាស់** ហើយឡូងបានប៉ះបង្គំមាត់របស់គាត់
ហើយ **អំពើបាបរបស់គាត់ត្រូវបានអត់ទោសឱ្យ...** ការញ័របានឈប់ភ្លាមៗ។
ខ្ញុំមានអារម្មណ៍រំភើបយ៉ាងខ្លាំង ហើយឆ្ងល់ថាតើវាមានន័យយ៉ាងណា។
ខ្ញុំឆ្ងល់ថាតើការលើកឡើងនេះទើបតែកើតឡើង ហើយខ្ញុំត្រូវបានទុកចោលឬអត់។
ខ្ញុំមានសំណួរជាច្រើន។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាព្រះអម្ចាស់ឱបខ្ញុំដោយក្តីស្រឡាញ់
ហើយមានអារម្មណ៍ដូចជាទ្រង់កំពុងឱបខ្ញុំ។
ទ្រង់បានធានាខ្ញុំអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះខ្ញុំ ហើយបានប្រាប់ខ្ញុំថា
ខ្ញុំត្រូវសិក្សាពីធម៌បុណ្យរបស់ជនជាតិយូដា ហើយខ្ញុំអាចចូលគេងបាន។

ខ្ញុំសន្មតថាទ្រង់នឹងពន្យល់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដល់ខ្ញុំនៅព្រឹកបន្ទាប់ ដូច្នេះខ្ញុំបានចូលគេង
ហើយឯងយូរគេង។ ថ្ងៃបន្ទាប់បានមកដល់ ហើយបាត់ទៅដោយគ្មានការពន្យល់។

ហើយរាល់ថ្ងៃបានកន្លងផុតទៅអស់រយៈពេលជិត 12 ឆ្នាំដោយគ្មានការពន្យល់។
 ខ្ញុំដឹងពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល ហើយខ្ញុំបានសិក្សាពីពិធីបុណ្យនានា
 ហើយខ្ញុំបានព្យាយាមស្វែងយល់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនអាចធ្វើបានទេ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ឯកោ
 និងច្របូកច្របល់យ៉ាងខ្លាំងក្នុងអំឡុងពេល 12 ឆ្នាំនោះ ហើយព្រះអម្ចាស់គ្រាន់តែប្រាប់ខ្ញុំឱ្យរង់ចាំ
 ហើយថ្ងៃណាមួយសំណួរទាំងអស់របស់ខ្ញុំនឹងត្រូវបានឆ្លើយ ហើយខ្ញុំនឹងយល់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង។
 រឿងតែមួយគត់ដែលបានកើតឡើងពិតប្រាកដក្នុងអំឡុងពេល 12 ឆ្នាំនោះ
 គឺថាព្រះវិហារនៃកំណើតព្រះយេស៊ូវត្រូវបានវាយឆ្លុះនៅនិទាយរដូវឆ្នាំ 2002 1290
 ថ្ងៃមុនថ្ងៃប្រោសលោះក្នុងឆ្នាំ 2005។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញខ្ញុំថា
 នេះគឺជាបន្ទាយព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានបំផ្លាញដោយកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធ
 ហើយជាកន្លែងបរិសុទ្ធដែលព្រះយេស៊ូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងម៉ាថាយ 24។ ខ្ញុំដឹងថាថ្ងៃណាមួយ
 អំពើគួរស្អប់ខ្ពើមដែលបណ្តាលឱ្យមានការបំផ្លិចបំផ្លាញនឹងកើតឡើងនៅទីនោះ។ ក្រៅពីនេះ
 ខ្ញុំដឹងពីថ្ងៃទីប្រាំពីរ។ ថ្ងៃនោះមានសារៈសំខាន់ ហើយក៏បានរកឃើញថា
 យើងកំពុងរស់នៅនៅចុងបញ្ចប់នៃ 6000 ឆ្នាំចាប់តាំងពីការបង្កើត
 ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីចាប់ផ្តើមសហស្សវត្សរ៍ថ្មី។
 ខ្ញុំនៅតែមិនដឹងថារបស់ទាំងអស់នេះជាបំណែកៗនៅក្នុងល្បែងផ្សេងៗ។

ព្រះអម្ចាស់បានចាប់ផ្តើមមានបន្ទូលមកខ្ញុំម្តងទៀតអំពីរឿងទាំងនេះនៅក្នុងខែកក្កដា ឆ្នាំ 2012
 នៅពេលដែលទ្រង់បានសួរថាតើខ្ញុំត្រៀមខ្លួនរាំជាមួយទ្រង់ហើយឬនៅ។ គាត់បាននាំខ្ញុំទៅទីប្រាំពីរ
 រថ្ងៃនៃរោងឧបោសថ។ វាក៏នៅពេលនេះក្នុងខែសីហា ឆ្នាំ២០១២
 នៅពេលដែលខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមឆានែល YouTube របស់ខ្ញុំ។ ជាថ្មីម្តងទៀត
 ខ្ញុំសន្មតថាទ្រង់កំពុងប្រាប់ខ្ញុំថា ការលើកឡើងនឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ។
 ថ្ងៃនៃរោងឧបោសថ។ ពេលវាមិនបានផល ខ្ញុំក៏ខឹង
 ហើយសួរព្រះអម្ចាស់ថាហេតុអ្វីបានជាទ្រង់បំពេញខ្ញុំ។ បន្ទាប់ពីខឹង និងឈឺចាប់ពីរបីថ្ងៃ
 ខ្ញុំបានត្រឡប់មករកព្រះអម្ចាស់វិញ ហើយប្រាប់ទ្រង់ថា
 ខ្ញុំសោកស្តាយចំពោះអាកប្បកិរិយាដ៏អាក្រក់របស់ខ្ញុំ ហើយបានសុំការអភ័យទោសពីទ្រង់។
 ទ្រង់បានសួរថាតើខ្ញុំត្រៀមខ្លួនរួចរាល់ហើយឬនៅដើម្បីបន្ត។ ខ្ញុំមានការភ្ញាក់ផ្អើល។
 ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំរួចរាល់ហើយ
 ហើយវាគ្រាន់តែជាការសាកល្បងមួយចំនួនដើម្បីមើលថាតើខ្ញុំនឹងគោរពតាម
 និងដើរតាមទ្រង់ឬអត់ ទោះបីជាវាហាក់ដូចជាទ្រង់កំពុងបញ្ឆោតខ្ញុំក៏ដោយ។
 ដូច្នេះខ្ញុំបានប្រាប់ទ្រង់ថា បាទ/ចាស៎ ខ្ញុំត្រៀមខ្លួនរួចរាល់ហើយដើម្បីបន្ត -
 នៅមិនទាន់ដឹងច្បាស់ថារឿងទាំងអស់នេះគឺជាបំណែកល្បែងផ្សេងៗដែលទ្រង់កំពុងប្រទានដល់ខ្ញុំ
 ដែលនៅទីបំផុតនឹងមានន័យទាំងអស់នៅប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយមក។
 កាលបរិច្ឆេទបន្ទាប់ដែលទ្រង់បានចង្អុលបង្ហាញខ្ញុំគឺថ្ងៃទីប្រាំពីរ។ ថ្ងៃហានូកា។
 ខ្ញុំប្រាកដថាអ្នកអាចទាយបានរួចហើយ - គ្មានអ្វីកើតឡើងនៅថ្ងៃនោះដែរ។ ប៉ុន្តែនៅពេលនេះ
 ខ្ញុំចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍ថាវាកំពុងនាំទៅរកកន្លែងណាមួយ។

នៅថ្ងៃទី១៤ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០១៣
 ខ្ញុំបានទៅមជ្ឈមណ្ឌលផ្សព្វផ្សាយសាសនារបស់ខ្ញុំ
 ហើយមាននរណាម្នាក់បានចូលមកក្នុងការិយាល័យរបស់ខ្ញុំ
 ហើយបានឲ្យអំណោយដល់ខ្ញុំ។ ពួកគេនិយាយថា
 មាននរណាម្នាក់ទើបតែឈប់មក ហើយសុំឲ្យខ្ញុំឲ្យអំណោយនោះ។
 កូនស្រីម្នាក់របស់ខ្ញុំនៅក្នុងការិយាល័យជាមួយខ្ញុំ

ហើយបានសួរថាខ្ញុំគិតថាវាជាអ្វី។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយចេញមកថា "វាជាល្បែងផ្អែម"។
 ខ្ញុំមិនដឹងថាខ្ញុំដឹងរឿងនោះដោយរបៀបណាទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំគ្រាន់តែមានអារម្មណ៍ថាវាជាល្បែងផ្អែម
 ទោះបីជាខ្ញុំមិនធ្លាប់ទទួលបានល្បែងផ្អែមជាអំណោយពីមុនមកក៏ដោយ។ ខ្ញុំបានបើកវា
 ហើយប្រាក់ដណាស់ វាជាល្បែងផ្អែម។ ខ្ញុំគិតថា វាចម្លែកណាស់។ គ្មានឈ្មោះ។
 មិនដឹងថាវាជារបស់អ្នកណាទេ។ ខ្ញុំបានត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ
 ហើយដាក់វាជាមួយគ្នាក្នុងរយៈពេលត្រឹមតែប៉ុន្មានម៉ោងប៉ុណ្ណោះ។
 វាជាល្បែងផ្អែមបំផុតដែលខ្ញុំធ្លាប់ធ្វើដោយគ្មានបំណែកជ្រុង ឬបំណែកគែម
 ហើយបំណែកទាំងអស់មានរាង និងទំហំខុសៗគ្នា។ បំណែកខ្លះមានទំហំធំ និងខ្លះទៀតតូច។
 វាជាល្បែងផ្អែមដ៏ស្រស់ស្អាត ហើយពេលខ្ញុំមើលវា ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាមានវត្ថុមានរបស់ព្រះអម្ចាស់។
 ខ្ញុំនឹកឃើញដល់ជីដូនរបស់ខ្ញុំ និងសុបិនដែលខ្ញុំមាន។ ខ្ញុំបានដឹងថាវាជាទិវានៃក្តីស្រឡាញ់។
 ហើយនោះជាពេលដែលខ្ញុំបានដឹងថានេះគ្រាន់តែជាល្បែងផ្អែមប៉ុណ្ណោះ
 ហើយព្រះអម្ចាស់គ្រាន់តែប្រទានបំណែកមួយមកខ្ញុំម្តងមួយៗ
 ហើយថ្ងៃណាមួយវាទាំងអស់នឹងមកជាមួយគ្នា ហើយមានន័យល្អឥតខ្ចោះ។

វាគឺនៅក្នុងខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ២០១៣ ដដែលនោះ
 នៅពេលដែលលោកអូប៉ាបានប្រកាសពីផែនការរបស់លោកក្នុងការទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹម។
 មានការនិយាយជាច្រើននៅលើគេហទំព័រព្យាករណ៍មួយចំនួនអំពីលោកដែលអាចឈរនៅលើភ្នំព្រះវិ
 ហារបរិសុទ្ធ ហើយនោះជាអ្វីដែលគួរឲ្យស្តាប់ខ្ពើមនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមអានថា
 មនុស្សមួយចំនួនគិតថាឆ្នាំ២០០៩ គឺជាការចាប់ផ្តើមនៃឆ្នាំទីចិតសិបរបស់ដានីយ៉ែល។ សប្តាហ៍
 ហើយបានឃើញថា លោក អូប៉ា
 ត្រូវបានជ្រើសរើសជាអ្នកឈ្នះរង្វាន់ណូបែលសន្តិភាពនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ ថ្ងៃរោងឧបោសថក្នុងឆ្នាំ ២០០៩
 ហើយបន្ទាប់មកបានទទួលរង្វាន់នេះត្រឹមតែប៉ុន្មានម៉ោងមុនពេលចាប់ផ្តើមនៃ Kislev ២៤។
 ខ្ញុំបានឃើញថា ហាកាយ ២
 បានចង្អុលបង្ហាញពីកាលបរិច្ឆេទពិតប្រាកដទាំងនោះដែលសំដៅទៅលើព្រះអម្ចាស់ដែលអង្រួនផ្ទៃមេ
 យ និងផែនដី ហើយនាំយកអ្វីដែលប្រជាជាតិទាំងអស់ចង់បានមកឯទ្រង់។ ខ្ញុំបានរាប់ ១២៦០
 ថ្ងៃគិតចាប់ពីពេលដែលលោកអូប៉ាត្រូវបានជ្រើសរើសជាអ្នកឈ្នះរង្វាន់ណូបែលសន្តិភាព
 ហើយបានមកដល់ថ្ងៃទី ២២ ខែមីនា ឆ្នាំ ២០១៣។ ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់ខ្លួនឯងថា
 ប្រសិនបើលោកអូប៉ាទៅបេឡេហ៊ីម
 ហើយឈរនៅរូងភ្នំនៅក្នុងព្រះវិហារនៃកំណើតព្រះយេស៊ូនៅថ្ងៃនោះ
 នោះគឺជាអំពើគួរឲ្យស្តាប់ខ្ពើមនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញ
 ហើយនោះមានន័យថាការបំផ្លិចបំផ្លាញគឺត្រឹមត្រូវបន្ទាប់ពីនោះ
 ដែលគួរតែរួមបញ្ចូលព្រឹត្តិការណ៍នៃការលើកឡើង។ ប៉ុន្តែនៅពេលនោះ
 លោកអូប៉ាគ្រាន់តែនិយាយអំពីការទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយគ្មានអ្វីអំពីការទៅក្រុងបេឡេហ៊ីមទេ។
 នៅពេលដែលគាត់បានប្រកាសពីផែនការរបស់គាត់ដើម្បីទៅព្រះវិហារនៃកំណើតព្រះយេស៊ូ
 ខ្ញុំមិនអាចជឿវាបានទេ។ ទីបំផុតវាកំពុងកើតឡើង។

អ្នកខ្លះប្រហែលជាឆ្ងល់ថា តើការដែលលោកអូប៉ាឈរនៅរូងភ្នំនោះ
 គឺជាការស្តាប់ខ្ពើមចំពោះព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្តេច
 ហើយវាក៏បញ្ឈប់យញ្ញូជាប្រចាំថ្ងៃដោយរបៀបណា? ជារឿងរាល់ថ្ងៃ រាប់រយ
 និងជាញឹកញាប់ធម្មនុស្សរាប់ពាន់នាក់មកពីជុំវិញពិភពលោក បានតម្រង់ជួរនៅព្រះវិហារកំណើត
 ដើម្បីថ្វាយយញ្ញូជាភិការវៃអង្គាសប្រាក់
 និងថ្វាយយញ្ញូជាភិការអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ការយាងមកផែនដីដើម្បីសងសឹកអំពើ

បាបរបស់ពួកគេ និងប្រទានដល់ពួកគេ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។
នេះគឺជាយញ្ញបូជាដែលផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។ នៅថ្ងៃដែលលោកអូបាម៉ា
និងក្រុមរបស់គាត់បានទៅទីនោះ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ផ្សេងទៀតត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យចូលនោះទេ។
យញ្ញបូជានៃការសរសើរ និងការថ្វាយយញ្ញបូជានៃការអរព្រះគុណបានឈប់នៅថ្ងៃនោះ
ហើយខ្ញុំអាចធានាចំពោះអ្នកថា លោកមិនបានទៅទីនោះដើម្បីថ្វាយការសរសើរ
ឬការដឹងគុណរបស់លោកចំពោះព្រះយេស៊ូវសម្រាប់ការយាងមកដែនដីនោះទេ។
ខណៈពេលដែលយើងមិនដឹងថាមានអ្វីអាចកើតឡើងនៅពេលដែលលោកឈរនៅរូងភ្នំ
អ្វីដែលខ្ញុំប្រាកដគឺថា ចិត្តរបស់លោកមិនរាបទាបទេ
ហើយលោកមិនបានថ្វាយការថ្លែងអំណរគុណដល់ព្រះយេស៊ូវ
ឬទទួលស្គាល់លោកជាព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ ខ្ញុំប្រាកដថាថ្ងៃណាមួយ
យើងទាំងអស់គ្នានឹងដឹងច្បាស់ពីអ្វីដែលលោកអូបាម៉ាបាននិយាយ មិនថាវាខ្លាំងៗ
ឬគ្រាន់តែនៅក្នុងគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់លោកនោះទេ
នោះគឺជាការស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះអម្ចាស់នៅថ្ងៃនោះ។ អ្វីក៏ដោយ វាជាអំពើស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះអម្ចាស់
ដែលវាបានចាប់ផ្តើមការរាប់ថយក្រោយ 40 ថ្ងៃចំពោះការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់អាមេរិក
និងពិភពលោកភាគច្រើន។

បន្ទាប់ពីអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមនេះបានកើតឡើង ព្រះអម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញខ្ញុំទៅកាន់ទីប្រាំពីរ
ថ្ងៃនៃប៉ុងឥតដំបែ។ ខ្ញុំបានរាប់ថ្ងៃទាំងនោះ ហើយឃើញថាការរាប់ថ្ងៃចំនួន ១២៦០ និង ១៣៣៥
គួរតែចាប់ផ្តើម ៤០
ថ្ងៃចាប់ពីពេលដែលអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមនឹងកើតឡើងរហូតដល់ពេលដែលការបំផ្លិចបំផ្លាញនឹងកើត
ឡើង - ទ្រង់កំពុងប្រទានរយៈពេលអនុគ្រោះ ៤០ ថ្ងៃដល់អាមេរិក
ដូចដែលទ្រង់បានធ្វើចំពោះនីនីវ៉ាដែរ។ ខ្ញុំបានរាប់ ១២៩០ ថ្ងៃចាប់ពី
កាលបរិច្ឆេទដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម ហើយវាបានឈានដល់ពិធីបុណ្យត្រៃនៅឆ្នាំ 2016។ ខ្ញុំបានរាប់
1260 ថ្ងៃគិតចាប់ពីថ្ងៃទីប្រាំពីរ ថ្ងៃនៃប៉ុងឥតដំបែនៅលើប្រតិទិនរបស់ព្រះ
ហើយវាបានឈានដល់ថ្ងៃប្រោសលោះនៅឆ្នាំ ២០១៦។ ខ្ញុំរាប់បាន ១៣៣៥
ថ្ងៃគិតចាប់ពីថ្ងៃដែល ហើយវាបានឈានដល់ការចាប់ផ្តើមនៃពិធីបុណ្យហាល្លាកានៅឆ្នាំ
២០១៦។ ជានិយ័ល ១២ ប្រាប់យើងថា អ្នកដែលឈានដល់ចុងបញ្ចប់នៃ ១៣៣៥
ថ្ងៃនឹងទទួលបានពរ ហើយហាកាយ ២ ប្រាប់យើងថា រហូតដល់ថ្ងៃទីម្ភៃបួន ថ្ងៃទីប្រាំបួន
ខែហានូកា ឬថ្ងៃហានូកា គ្មានផ្លែឈើនៅលើដើមឧទ្យុរទេ ប៉ុន្តែចាប់ពីថ្ងៃនេះតទៅ
យើងនឹងទទួលបានពរ។ ថ្ងៃដែលមានពរគឺជាថ្ងៃដំបូងនៃហានូកា នៅចុងបញ្ចប់នៃការរាប់ 1335
ថ្ងៃ។ លេខទាំងអស់សម។ ខ្ញុំពិតជាអំភើបណាស់។

ប៉ុន្តែថ្ងៃទី 2 ខែឧសភា ឆ្នាំ 2013
បានមកដល់ហើយក៏បាត់ទៅវិញដោយគ្មានព្រឹត្តិការណ៍នៃការលើកឡើង
ឬការបំផ្លិចបំផ្លាញណាមួយឡើយ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ខ្ញុំពិតជាមានការងឿងឆ្ងល់យ៉ាងខ្លាំង។
ប៉ុន្តែបំណែកនៃល្បែងផ្អែមច្រើនពេកសមនឹងខ្ញុំ ដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំមិនអាចបោះល្បែងផ្អែមចេញ
ហើយនិយាយថាវាមិនត្រឹមត្រូវ។ ខ្ញុំប្រហែលជាខកខានអ្វីមួយ ប៉ុន្តែតើវាជាអ្វី?

ប្រហែល ៥ ខែក្រោយមក ក្នុងខែតុលា ឆ្នាំ ២០១៣
ខ្ញុំបានបង្ហាញពីការខកចិត្តរបស់ខ្ញុំចំពោះព្រះអម្ចាស់ម្តងទៀត
ហើយសួរទ្រង់ថាហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនយាងមក
នៅពេលដែលព្រះគម្ពីរបានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីថ្ងៃទី ២ ខែឧសភា ឆ្នាំ ២០១៣។

ខ្ញុំបាននិយាយថា “នីតិវិធីបានប្រែចិត្ត ហើយអ្នកបានពន្យារពេលការវិនិច្ឆ័យរបស់អ្នក។
លែងផ្ដល់នេះសមហេតុផលលុះត្រាតែអាមេរិកបានប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានប្រែចិត្តទេ
ដូច្នេះហេតុអ្វីបានជាអ្នកពន្យារពេលការវិនិច្ឆ័យរបស់អ្នក?” ព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយថា
“តើអ្នកប្រាកដទេថាគ្មានការប្រែចិត្ត?” ខ្ញុំបាននិយាយថា “បាទ/ចាស”
ខ្ញុំប្រាកដណាស់ថាខ្ញុំនឹងបានឮអំពីវា ប្រសិនបើអាមេរិកបានប្រែចិត្ត”។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា
“អ្នកកំពុងខកខានអ្វីមួយដែលសំខាន់ៗ ស្វែងរកវា”។ នោះផ្ដល់ឱ្យខ្ញុំនូវក្តីសង្ឃឹម -
ប្រហែលជាខ្ញុំបានខកខានអ្វីមួយ។ ដូច្នេះខ្ញុំបានវាយបញ្ចូលទៅក្នុង Google អ្វីមួយដូចជា
“អាមេរិកប្រែចិត្ត ខែឧសភា ឆ្នាំ ២០១៣”

ហើយបានរកឃើញគេហទំព័រមួយដែលនិយាយអំពីរយៈពេល ៣ ថ្ងៃនេះនៃការអធិស្ឋាន
និងការតមអាហារ ដែលបានចាប់ផ្ដើមនៅថ្ងៃទី ៣០ ខែមេសា និងមានរយៈពេលរហូតដល់ថ្ងៃទី ២
ខែឧសភា ឆ្នាំ ២០១៣។ នៅថ្ងៃទី ២៤ ខែមេសា ឆ្នាំ ២០១៣ ការតមអាហាររយៈពេល ៣
ថ្ងៃត្រូវបានអំពាវនាវដោយមេដឹកនាំនៃព្រះវិហារជុំវិញពិភពលោក ហើយយ៉ាងហោចណាស់មាន
២៨ ប្រទេសបានចូលរួមក្នុងការតមអាហារនេះ។

ខ្ញុំបានឃើញពីរបៀបដែលអ្នកជឿមកពីជុំវិញពិភពលោកបានស្រែកអង្វរព្រះអម្ចាស់ក្នុងរយៈពេល
3 ថ្ងៃនោះសុំឱ្យទ្រង់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដល់អាមេរិក។ ថ្ងៃទី 30 ខែមេសា
គឺជាទិវាជាតិនៃការប្រែចិត្តនៅអាមេរិក និងថ្ងៃទី 2 ខែឧសភា
គឺជាទិវាជាតិនៃការអធិស្ឋាននៅអាមេរិក។

ការស្រែកហៅទូទាំងពិភពលោកបានឡើងទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់រយៈពេល 3 ថ្ងៃ
ដោយសុំឱ្យព្រះជាម្ចាស់មេត្តាករុណាដល់អាមេរិក នៅចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលសាកល្បង 40 ថ្ងៃ។
ខ្ញុំបានយំ។ ខ្ញុំសើច។ ខ្ញុំបានរកឃើញបំណែកដែលបាត់។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា
“ចូរនឹកចាំពីអេសធើរ”។

ខ្ញុំបានគិតអំពីរបៀបដែលនាងជាកូនក្រមុំព្រហ្មចារីដែលត្រូវបានជ្រើសរើស
ដែលតំណាងឱ្យកូនក្រមុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
និងរបៀបដែលនាងបានសុំឱ្យប្រជាជនរបស់នាងតមអាហាររយៈពេល 3 ថ្ងៃ
ពីព្រោះពួកគេទាំងអស់គ្នាហៀបនឹងត្រូវសម្លាប់។ នៅថ្ងៃទីបីនៃការតមអាហារ
នាងបានប្រថុយជីវិតរបស់នាង ហើយបានទៅជួបព្រះមហាក្សត្រ
ដើម្បីព្យាយាមជួយសង្គ្រោះប្រជាជនរបស់នាងពីការបំផ្លិចបំផ្លាញ ហើយនៅទីបញ្ចប់
សំណើរបស់នាងត្រូវបានអនុម័ត ហើយប្រជាជនរបស់នាងត្រូវបានសង្គ្រោះ។
ខ្ញុំបានឃើញការព្យាករណ៍នៃរឿងរបស់យ៉ូណាស និងអេសធើរ
ហើយបានដឹងថាព្រះអម្ចាស់កំពុងពន្យារពេលការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់។
ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំបានឃើញនៅក្នុងម៉ាថាយ 25 និងវិវរណៈ 10
ថាការពន្យារពេលនេះត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។
ដូច្នេះខ្ញុំបានកំណត់ពេលដើម្បីស្វែងយល់ថាតើការពន្យារពេលនេះនឹងបញ្ចប់នៅពេលណា។

បំណែកទាំងអស់បានចង្អុលបង្ហាញឆ្នាំ ២០១៦ ជាចុងបញ្ចប់នៃឆ្នាំទីចិតសិបរបស់ដានីយ៉ែល
សប្តាហ៍។ ព្រះអម្ចាស់គ្រាន់តែពន្យារពេលការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់
ដូចដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលនៅក្នុងម៉ាថាយ ២៥ និងនៅក្នុងវិវរណៈ ១០
ហើយកាតបន្តយថ្ងៃនៃទុក្ខវេទនា ដូចដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលនៅក្នុងម៉ាថាយ ២៤។

នៅពេលដែលពិធីបុណ្យហានូកាឆ្នាំ ២០១៦ បានមកដល់ ហើយក៏កន្លងផុតទៅ
ខ្ញុំគិតថាអ្វីៗបានចប់ហើយ។ ជាក់ស្ដែង
យើងមិនទាន់មានអាយុចិតសិបឆ្នាំដូចដានីយ៉ែលនៅឡើយទេ។ សប្តាហ៍មុន

ហើយព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់នេះដែលបានកើតឡើងរវាងឆ្នាំ ២០០៩ និង ២០១៣
ទំនងជាគ្រាន់តែជាការបង្ហាញពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើងនាពេលអនាគត។
ប៉ុន្តែដូចម្តេចបានជាខ្ញុំដឹងថាវាមិនត្រឹមត្រូវទេ
ហើយខ្ញុំដឹងថាព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញខ្ញុំនូវរឿងទាំងនេះ
ហើយខ្ញុំប្រហែលជានៅតែខកខានអ្វីមួយ។

ឥឡូវនេះវាមានរយៈពេលជាង ៩ ឆ្នាំហើយចាប់តាំងពីពេលនោះមក។ អស់រយៈពេលជាង ៩
ឆ្នាំមកហើយ
ខ្ញុំបានព្យាយាមស្វែងយល់ថាតើយើងស្ថិតនៅកន្លែងណានៅលើបន្ទាត់ពេលវេលារបស់ព្រះ។
ខ្ញុំជឿថាការអង្រួនពីរដងដែលខ្ញុំបានធ្វើនៅយប់ថ្ងៃទី ៧ ខែមករា ឆ្នាំ ២០០១
គឺមានន័យថាចង្អុលទៅថ្ងៃទីប្រាំពីរនៃពិធីបុណ្យត្រៃ និងថ្ងៃនៃការប្រោសលោះបីថ្ងៃក្រោយមក។
នៅក្នុងសប្តាហ៍ទីចិតសិបរបស់ដានីយ៉ែល ថ្ងៃនីមួយៗគឺស្មើនឹងមួយឆ្នាំ។
ការអង្រួនលើកដំបូងដែលខ្ញុំមាននៅយប់នោះតំណាងឱ្យឆ្នាំទីប្រាំពីរនៃល្បែងផ្អែម។
ប្រសិនបើអ្នកអានសៀវភៅរបស់ខ្ញុំ អ្នកនឹងឃើញថាឆ្នាំ ២០១៦
គឺជាឆ្នាំទីប្រាំពីរនៅក្នុងល្បែងផ្អែម។
ប៉ុន្តែដូចដែលយើងបានឃើញពីរដងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់
រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំដែលត្រូវបានកើនឡើងទ្វេដង (រឿងរ៉ាវរបស់យ៉ាកុប និងយ៉ូសែប)
ហើយយើងក៏បានឃើញពីរដងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែលពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតដំបែ
និងពិធីបុណ្យរោងឧបោសថត្រូវបានកើនឡើងទ្វេដងពីប្រាំពីរថ្ងៃទៅដប់បួនថ្ងៃ
ដូច្នេះខ្ញុំក៏ជឿថាព្រះអម្ចាស់បានបង្កើនសប្តាហ៍ទីចិតសិបរបស់ដានីយ៉ែលទៅជាពីររយៈពេលប្រាំ
ពីរឆ្នាំ ជាជាងតែមួយ។ យើងឃើញនៅក្នុងសៀវភៅអំណរសប្បាយថា អ័ដាម
និងអេវ៉ាបាននៅក្នុងសួនច្បារអស់រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំមុនពេលពួកគេដួលរលំ។ ខ្ញុំជឿថាឆ្នាំ
២០១៦ ដែលជាចុងបញ្ចប់នៃសប្តាហ៍ទីមួយនៃសប្តាហ៍ទីចិតសិបរបស់ដានីយ៉ែល
គឺជាចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេល ៦០០០ ឆ្នាំគិតចាប់ពីការបង្កើត។ ខ្ញុំជឿថាឆ្នាំ ២០២៣
គឺជាឆ្នាំអំណរសប្បាយ និងជាចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេល ៦០០០
ឆ្នាំគិតចាប់ពីការធ្លាក់ចុះរបស់មនុស្ស។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់បានបន្ថែម ៣ ថ្ងៃ (ឆ្នាំ)
ទៀតទៅក្នុងល្បែងផ្អែមដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។
នេះត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញទុកជាមុនដល់យើងនៅក្នុងដានីយ៉ែល 1 នៅពេលដែលដានីយ៉ែល
និងមិត្តភក្តិរបស់គាត់បានឆ្លងកាត់រយៈពេលបណ្តុះបណ្តាលរយៈពេលបីឆ្នាំ
មុនពេលពួកគេអាចចូលទៅក្នុងសេវាកម្មរបស់ស្តេច។
វាក៏ត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញទុកជាមុនដល់យើងនៅក្នុងរឿងហានូកា
នៅពេលដែលប្រជាជនយូដាបានភៀសខ្លួនចូលទៅក្នុងភ្នំរយៈពេល ៣ ឆ្នាំ
មុនពេលព្រះវិហារបរិសុទ្ធត្រូវបានសម្អាតក្នុងអំឡុងពេលហានូកាក្នុងឆ្នាំ 165 មុនគ.ស.

ឆ្នាំទីប្រាំពីរនៃរយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំទីពីរ (ឆ្នាំ២០២៣) គឺជាពេលវេលានៃព្រឹត្តិការណ៍រញ្ជួយដ៏ធំមួយ
ប៉ុន្តែវាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅឆ្នាំទីដប់ (ឆ្នាំ២០២៦) ដែលតំណាងឱ្យថ្ងៃនៃការប្រោសលោះ។
នេះជាពេលដែលយើងឃើញព្រះអម្ចាស់ ហើយអំពើបាបរបស់យើងត្រូវបានប្រោសលោះ
ដូចដែលអេសាយបានឃើញព្រះអម្ចាស់ ហើយអំពើបាបរបស់គាត់ត្រូវបានប្រោសលោះដែរ។

ការរង់ចាំដប់ឆ្នាំចាប់ពីឆ្នាំ ២០១៦ នេះត្រូវបានបង្ហាញទុកជាមុនដល់យើងនៅក្នុងដានីយ៉ែល ១
ដែលដានីយ៉ែល

និងមិត្តភក្តិរបស់គាត់បានស្វ្វ័យន័យនឹងរយៈពេលដប់ថ្ងៃនៃការសាកល្បងដើម្បីកុំឱ្យខ្លួនឯងក្លាយទៅជាសៅហ្មង។ យើងឃើញរយៈពេលដប់ថ្ងៃមួយទៀតដែលបានរៀបរាប់នៅក្នុងវិវរណៈ ២:១០ ដែលអ្នកដែលនៅតែស្មោះត្រង់នឹងព្រះគ្រីស្ទទទួលបានមកដល់នៃជីវិត។ យើងអាននៅក្នុងវិវរណៈ ១៤ អំពីអ្នកដែលមិនធ្វើឱ្យខ្លួនឯងក្លាយទៅជាសៅហ្មង ដែលត្រូវបានថ្វាយជាផលដំបូងដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយត្រូវបាននាំទៅកាន់ភ្នំស៊ីយ៉ូនស្ថានសួគ៌។ ហេព្រើរ ១២ និយាយអំពីភ្នំស៊ីយ៉ូនស្ថានសួគ៌នេះ និងអ្នកដែលរត់គេចខ្លួននៅពេលមានការរញ្ជួយនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី។

ខ្ញុំជឿថាឆ្នាំ ២០២៦ គឺជា «ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់» ហើយសម្រាប់អ្នកដែលបានទទួលផលដំបូង វានឹងជាឆ្នាំដែលយើងឃើញទ្រង់ផ្ទាល់មុខ ហើយអំពើបាបរបស់យើងត្រូវបានអត់ទោស។ ចំពោះអ្នកដែលត្រូវបានទុកចោលដើម្បីស្វ័យន័យនឹងគ្រាវេទនាដ៏ធំ ដែលត្រូវបានកាត់បន្ថយពី ៣.៥ ឆ្នាំមកត្រឹម ៥ ខែប៉ុណ្ណោះ (សូមមើលវិវរណៈ ៩ និងម៉ាថាយ ២៤:២២) ពួកគេនឹងត្រូវរង់ចាំរហូតដល់ថ្ងៃទី ១/២ ខែមករា ឆ្នាំ ២០២៧ ដែលជាថ្ងៃទីម្ភៃបួននៃខែគីសលេវ នៅលើប្រតិទិនរបស់ព្រះ មុនពេលត្រូវបាននាំទៅនៅជាមួយព្រះអម្ចាស់។

ខ្ញុំជឿថាយើងនឹងឃើញទុក្ខវេទនាដំបូង និងការលើកឡើង/ប្រមូលផលលើកដំបូងនៅថ្ងៃទី 15/16 ខែសីហា ឆ្នាំ 2026 ដែលជាពិធីបុណ្យផ្ទៃក្នុងដំបូងនៃស្រាថ្មី បន្ទាប់មកទុក្ខវេទនាទីពីរ និងការលើកឡើង/ប្រមូលផលលើកទីពីរនៅថ្ងៃទី 1/2 ខែមករា ឆ្នាំ 2027 ដែលជាការចាប់ផ្តើមនៃសហស្សវត្សរ៍ថ្មី។ ខ្ញុំជឿថាទុក្ខវេទនាទីបីនឹងជាការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទមកកាន់ផែនដីនៅចុងបញ្ចប់នៃពិធីបុណ្យអាពាហ៍ពិពាហ៍រយៈពេលពីរសប្តាហ៍នៃហានូកា ហើយនឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃទី 17 ខែមករា ឆ្នាំ 2027។ ខ្ញុំជឿថាព្រឹត្តិការណ៍នេះត្រូវបានតំណាងឱ្យយើងជាមួយនឹងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅថ្ងៃទីដប់ប្រាំពីរនៃខែទីមួយ និងទុករបស់ល្អអោយបំបែកនៅថ្ងៃទីដប់ប្រាំពីរនៃខែទីមួយ។ ខ្ញុំជឿថាកូនក្រមុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានគ្រងរាជ្យជាសហគ្រប់គ្រងនៃផែនដីជាមួយស្តេចយេស៊ូនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរនៃហានូកានៅថ្ងៃទី 9 ខែមករា ឆ្នាំ 2027 ដូចដែលត្រូវបានតំណាងឱ្យយើងដោយអេសធើរព្រហ្មចារីដែលបានជ្រើសរើសត្រូវបានគ្រងរាជ្យជាមហាក្សត្រនៅថ្ងៃដែលនឹងក្លាយជាថ្ងៃទីប្រាំពីរនៃហានូកា។ ខ្ញុំសូមលើកទឹកចិត្តអ្នកឱ្យអានសៀវភៅរបស់ខ្ញុំ ឬសេចក្តីសង្ខេបនៃសៀវភៅនេះ ដើម្បីមើលពីរបៀបដែលព្រះគម្ពីរបានដាក់ចេញនូវល្បែងផ្អែមនេះសម្រាប់យើង ដែលនាំទៅដល់កាលបរិច្ឆេទពិតប្រាកដទាំងនេះសម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍វេទនាទាំង 3 នៃវិវរណៈ។ សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរដល់អ្នក ហើយខ្ញុំទន្ទឹងរង់ចាំជួបអ្នកឆាប់ៗនេះ!